

Thomas Röper: Nový pokus opozice v Gruzii

 infokurýr.cz/n/2024/11/24/thomas-roper-novy-pokus-opozice-v-gruzii

kurýr

24. listopadu 2024

Pokus o barevnou revoluci v Gruzii se zastavil. Opozice chce o víkendu udělat nový pokus a znovu svolává protesty. Co se stalo v Gruzii za poslední dva týdny.

V Gruzii se 26. října konaly parlamentní volby, ve kterých podle očekávání jasně zvítězila vládnoucí strana „Gruzínský sen“ a získala absolutní většinu křesel v parlamentu. Západem financovaná opozice nepopírá, že se vládní strana stala nejsilnější stranou, ale opozice popírá, že dosáhla absolutní většiny. Přestože OBSE a další uznávaní mezinárodní volební pozorovatelé volby vážně nekritizují, opozice a prozápadní gruzínská prezidentka, francouzská občanka Salome Zurbachviliiová, hovoří o volebním podvodu a výsledky voleb neuznávají.

Od té doby proběhly dva pokusy o barevnou revoluci. Opoziční strany hned po volbách svolaly protesty, ale následovalo jen pár tisíc lidí. Poté převzaly vedení Západem financované nevládní organizace, které od 9. listopadu vyzývaly k protestům podporovaným německým velvyslanectvím v Tbilisi a některými evropskými politiky, kteří do Tbilisi přicestovali povzbudit demonstranty. Ale tyto protesty rychle ztratily na síle a věci v Tbilisi opět utichly.

Zde vyzdvihnu, co se za poslední dva týdny od té doby stalo.

Třetí dějství z 18. listopadu

Od 18. listopadu začalo nové organizační kolo. Prozápadní prezident znovu vyzval k novým volbám, opozice znovu vyzvala k protestům a EU oznámila, že do Gruzie vyšle „politickou misi“, aby zhodnotila situaci.

V noci z 18. na 19. listopadu se opozice poprvé pokusila zřídit v Tbilisi stanový tábor, aby – v souladu s učebnicí majdanského puče – zřídila v centru gruzínské metropole stálý protestní tábor. Policie však tábor ještě tu noc rozpustila, což se odehrálo v klidu a bez násilí, i když opozice na sociální síti dávala fotky nešťastně vyhlížejících dívek, které policie odstrčila a mluvila o policejním násilí.

Prozápadní prezident a opozice se 19. listopadu obrátili na Ústavní soud a požadovali zrušení výsledků parlamentních voleb z 26. října. Tvrdila, že došlo k volebnímu podvodu „podle ruské metody“, o čemž Spiegel také informoval. Der Spiegel ve svém článku převzal tvrzení opozice, že demonstranti byli zbiti policií, když policie rozbila plánovaný protestní tábor.

Ten den se také objevily zprávy, že opozice připravuje provokace, jako je prolomení policejních linií a obsazování veřejných budov. Policie by měla být vyprovokována, aby konečně vznikly kýžené obrazy údajného policejního násilí, které západní média tak naléhavě potřebují. Skutečnost, že gruzínští nacionalisté, kteří bojují v tzv. „Gruzínské legii“ proti Rusku na Ukrajině, údajně cestovali do Gruzie za tímto účelem, byla v předchozích týdnech opakovaně hlášena.

První takový případ byl hlášen 19. listopadu. Ten den demonstrant napadl a zbil policistu obuškem, ale to nevedlo k eskalaci.

Pachatel byl zadržen 21. listopadu a je ve vazbě.

Víkend před ustavující schůzí

Nově zvolený parlament by se měl sejít na ustavující schůzi 25. listopadu. Opozice od začátku říkala, že je to rozhodující den, kdy by „revoluce“ měla být úspěšná, a proto bylo tempo opět zvýšeno od 18. listopadu, týden před ustavující schůzí parlamentu.

Vzhledem k tomu, že protesty jsou tak otevřeně podporovány Západem a také ze zákulisí Západem financovány a řízeny, oznámila gruzínská vláda 22. listopadu, že na rozdíl od tradice nebudou na ustavující zasedání parlamentu pozváni žádní zahraniční zástupci. Předseda parlamentu to novinářům vysvětlil :

„Na první schůzi Parlamentu byli pozváni členové vlády a zástupci ústavních orgánů. Na první setkání nejsou velvyslanci zváni. Volby a první zasedání parlamentu jsou naše vnitřní záležitosti. Aby se minimalizoval zahraniční vliv, je důležité, aby v tomto procesu nebyla nutná účast zahraničních velvyslanců.“

Prozápadní gruzínská prezidentka Salome Zurabišviliiová své chápání demokracie prokázala 22. listopadu, když řekla, že je nespokojená s počínáním opozice během protestů proti výsledkům parlamentních voleb. Řekla :

„Nikdo není spokojený s opozicí, ani já, ani lidé, protože opozice byla připravena na něco jiného. Znali jsme akční plán podle charty, jaké zákony by měly být přijaty, jak se máme dostat do příštích voleb.“

„Charta“ byla reformním plánem opozice pro její volební vítězství. Prezidentka ale nemyslela politický proces, když kritizovala, že se opozice pouze připravovala na volby, ale prý ne na povolební pouliční protesty. Protesty by měly být „lépe koordinovány, to je požadavek lidu,“ dodala a neúmyslně dala najevo, že jejím cílem, a je koneckonců prezidentkou země, je převrat proti vládě.

Opozice o víkendu vyzvala k novým protestům, ale v sobotu byly velmi málo navštěvované. Jen asi 20 demonstrantů se zúčastnilo plánovaného protestního pochodu v chudší části Tbilisi, který byl negativně přijat místním obyvatelstvem a bylo mu ukázáno mnoho prostředníků.

Plánovaná větší rally v centru také začíná velmi pomalu, jak ukazuje tato fotografie, která byla pořízena asi hodinu po začátku akce. Skoro máte pocit, že je tam víc novinářů než demonstrantů.

Mimochodem, zároveň tam vznikla i titulní fotka tohoto článku.

O něco později však bylo demonstrantů více a podle [zpráv zpravodaje agentury TASS](#) zablokovali ulici na náměstí v centru hlavního města. Na jeho snímcích je již vidět daleko více demonstrantů.

Role Ukrajiny

Během předvolební kampaně se vláda a opozice silně zaměřily na Rusko a Ukrajinu. Vláda není proruská, ale nepodílela se na protiruské politice a sankcích i přes neuvěřitelný tlak Západu. Rusko je jedním z nejdůležitějších obchodních partnerů Gruzie, jehož ekonomika do značné míry závisí na zemědělství a cestovním ruchu. A Rusko je tradičně jedním z největších odběratelů gruzínského jídla a vína a každoročně malou zemi navštíví statisíce ruských turistů.

Vláda proto prosazuje progruzínský kurz, který staví zájmy Gruzie na první místo, místo aby zemi zruinoval pro Ukrajinu pod tlakem Západu nebo dokonce otevřel druhou frontu proti Rusku, jak chtěly USA.

Opozice na druhé straně vyzvala k prozápadnímu kurzu, podpoře Ukrajiny a účasti na ruských sankcích s obvyklými hesly „svoboda a demokracie“.

V Gruzii média informují obsáhleji než na Západě, a proto lidé v Gruzii chápou, jak nebezpečné bylo rozhodnutí americké vlády odpálit americké rakety na cíle v Rusku. Ne proto, že by Gruzínci byli proruští (k tomu se dostaneme později), ale jednoduše proto, že je to extrémně nebezpečné. A Putinova reakce na to byla také pečlivě zaznamenána v Gruzii.

To může být jeden z důvodů, proč jsou nyní opoziční shromáždění opět velmi slabě navštěvována, protože Gruzínci se nechtějí nechat zatáhnout do konfliktu, a proto je hra s ohněm, kterou hraje Bidenova vláda, spíše znepokojením než obavami. v Gruzii prozápadní nadšení.

Gruzie a Rusko

Jednoduchý příklad ukazuje, jak těžký a iracionální je vztah mezi Gruzínci a Ruskem. Gruzínci, stejně jako všechny kavkazské národy, jsou malý, ale velmi hrdý národ, který si váží své nezávislosti. Většina Gruzínců má negativní vztah k Sovětskému svazu, což je dáno především tím, že zemědělsky orientovaní Gruzínci v Sovětském svazu byli vyvlastněni a jejich rodinné podniky byly konsolidovány do státních podniků.

Na druhou stranu je mnoho Gruzínců na Stalina hrdých, protože to byl Gruzínek a byl určitě nejvýznamnějším Gruzíncem světových dějin. Většina Gruzínců, kteří jsou hrdí na Stalina, ignoruje skutečnost, že Stalin byl také jedním z vůdců komunistické strany, a tudíž částečně zodpovědný za kolektivizaci v Sovětském svazu,

kteřá byla v Gruzii nepopulární. Často jsem tuto hrdost na Stalina zažíval, když jsem měl osobní styky s Gruzínci. Mnozí mají ve svých domovech velké Stalinovy portréty.

Příklad jasně ukazuje, že vztah mezi Gruzínci a Ruskem je obtížný a také iracionální.

A to platí i dnes. Na jedné straně jsou Rusové v Gruzii vítáni a všichni Rusové, kteří tam tráví prázdniny, jsou nadšeni gruzínskou pohostinností a lidmi, ale na druhé straně jsou v Gruzii také protiruské a nacionalistické tendence, které živil především Kavkaz. Válka z roku 2008, kterou vyvolala Gruzie, protože i v Gruzii je válka často popisována jako údajná ruská agrese, i když i EU tvrdila opak a válku klasifikovala jako gruzínskou agresi.

Pokud by se Západ pod vedením USA nepokusil obrátit Gruzii proti Rusku, mohly by tyto dvě země rozvíjet velmi dobré vztahy.

Důsledky války z roku 2008 by se daly celkem snadno překonat a z ekonomického hlediska Gruzie těží z Ruska a Rusko by bylo velmi správné, kdyby se gruzínská vláda jednoduše soustředila na gruzínské zájmy místo služby Západu, protože gruzínské zájmy se do značné míry shodují s těmi ruskými.

Těmito společnými zájmy jsou stabilita na Kavkaze a ekonomická spolupráce, přičemž Rusko již urazilo dlouhou cestu ke Gruzii, přestože země od války v roce 2008 neudržovaly ani diplomatické vztahy. Například gruzínská vína v Rusku jsou jedinou výjimkou z 20procentního dovozního cla na vína, což samozřejmě gruzínským producentům velmi pomáhá.

Oba národy se navíc hlásí k pravoslavné víře a sdílejí stejné tradiční hodnoty, i když Gruzínci jsou ještě konzervativnější než Rusové.

Nebýt Západu pod vedením USA s jeho nárokem na světovou moc, žily by obě země v míru.

Thomas Röper

